

— Вие има да плащате само единъ левъ и 30 стотинки.

— Какъ единъ левъ и 30 стотинки! каза жена му.

— Единъ левъ за стая, продължи Тенардие, и 30 стотинки за вечеря. Колкото за малката, азъ има нѣщо да поговоря.

— Жена, излѣзъ вѣнъ, заповѣда той.

Тенардиерица разбра хитрината на мъжа си и излѣзе. Тогава Тенардие подаде столъ на непознатия и седна до него.

— Господине, вие искате малката, но работата е, че азъ много я обичамъ.

Непознатиятъ направи знакъ на чудене, защото той знаеше, че Тенардиерови не само не обичатъ, ами страшно мъчатъ и дератъ нещастното сираче. Но да не би да има грѣшка, запита:

— Кое дѣте обичате?

— Малката наша Козета! Азъ дори я обожавамъ. Нали нея ви искате? А пъкъ азъ ви казвамъ, че не мога да ви я дамъ, защото ми е мила, защото я обичамъ повече отъ своитѣ дѣца. Безъ нея ще ми бѣде мъчно. Отгледалъ съмъ я отъ малка. Колко пари съмъ похарчилъ азъ за нея. Не сж ми стигнали 400 лева само за цѣрове.

Човѣкътъ го слушаше съ внимание.

— Простете ме, продължи Тенардие. Дѣтето не мога да ви дамъ. То ми е потрѣбно. Ако вие го земете, азъ сѣ за него ще жала и щемисля, кждѣ ли отиде чучулигата ми!

Всичко това говорѣше Тенардие не защото наистина обичаше Козета, а искаше да узнае, какъвъ е този човѣкъ, който я иска. И понеже виж-